

Maria si Marta

revista surorilor

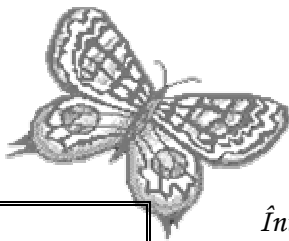

Nr. 13 Iulie 2006

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”

Efesenii 1:3

**BISERICA CREȘTINĂ BAPTISTĂ „GOLGOTA”
ȘOS. NICOLAE TITULESCU, NR. 56A, SECT. 1**

Povestea fluturului

Ce spune Biblia despre Dumnezeu...

Dumnezeu iubeste omenirea...

« Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică »

Ioan 3 : 16

Dumnezeu este sfânt

« Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea ».

Habacuc 1 : 13a

Datorită dragostei Sale, Dumnezeu dorește o relație cu omenirea pe care a creat-o. Datorită sfințeniei Sale, El nu are nici o legătură cu păcatul.

Într-o zi apărui o gaură mică într-o gogoasă de mătase. Un om care trecea prin preajmă, începu să privească fluturile care de câteva ore se străduiau să iasă prin gaura mică.

După mai mult timp, părea că a renunțat și că gaura rămânea mereu de aceeași dimensiune. Părea că fluturile făcuse de-acum tot ce-i stătea în putință și nu mai putea face nimic în plus.

Atunci omul se decise să ajute fluturile : luă un briceag și deschise gogoșa. Fluturile ieși imediat. Dar trupul era mic și prăpădit iar aripile sale erau puțin dezvoltate și se mișcau greu.

Omul continuă să observe pentru că spera ca dintr-un moment în altul aripile fluturului să se deschidă și să fie capabile să susțină trupul și că fluturile va începe să zboare.

Nu se întâmplă nimic ! Mai mult, fluturile își petrecu restul vieții târându-se pe pământ cu un trup prăpădit și cu aripile puțin dezvoltate. Nu a fost niciodată capabil să zboare.

Ceea ce nu înțelegea acel om cu gestul său binevoitor și intenția sa de a ajuta, era că trecerea prin acea gaură mică din gogoasă era efortul necesar pentru ca fluturile să poată transmite sângele din trupul său la aripi, așa încât ele să poată zbura.

Era modul prin care Dumnezeu o făcea să crească și să se dezvolte.

Uneori, efortul este exact ceea ce avem nevoie în viața noastră.

Dacă Dumnezeu ne-ar permite să ne trăim viața fără a întâmpina nici un obstacol, am fi limitați. Nu am putea fi atât de puternici cum suntem. Nu am putea zbura niciodată.

Trăiește-ți viața fără teamă, înfruntă toate obstacolele și arată că le poți depăși.

FEREAȘTRA CUNOAȘTERII DE SINE

Prelucrat de Daniela Mariș după un material de la TCM International, folosit cu permisiunea Prof.Asoc. Suzanne G. Twist

Viața în Trupul lui Hristos, Biserica, se bazează pe relații, iar acestea trebuie să aibă ca model relațiile existente în cadrul Trinității, între Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Desigur, cele trei persoane perfecte ale Dumnezeirii sunt legate între ele prin relații desăvârșite, pe când noi, oamenii imperfecti și atât de ușor supuși păcatului, nu putem decât să învățăm în fiecare zi, cu fiecare decizie pe care o luăm, să ne perfecționăm modul în care ne relaționăm în primul rând la Dumnezeu și apoi la ceilalți. Aceasta este o parte din ceea ce înseamnă procesul de a deveni „tot mai asemănători cu Hristos”.

Gary Collins, un cunoscut consilier creștin, susține că oamenii pot învăța să comunice mai eficient, să își îmbunătățească relațiile interpersonale și să evite tensiunile și conflictele interpersonale, la orice vârstă, prin următoarele acțiuni: 1) Citirea și memorarea învățăturilor biblice referitoare la relațiile sănătoase; 2) Trăirea zilnică cu Domnul Isus Hristos, prin rugăciune, meditație asupra Scripturii, mărturisirea păcatelor și dorința de a căuta și asculta poruncile lui Dumnezeu, și 3) Auto-examinarea, care duce la înlăturarea, cu ajutorul lui Dumnezeu, a amărăciunii, a cinismului și a altor atitudini sau acțiuni care pot duce la disensiuni.

În ideea acestei auto-examinări, a unei inventarieri personale a gândurilor și motivațiilor, să facem cunoștință cu „Fereastra cunoașterii de sine”, cunoscută în consiliere ca „Fereastra Johari”.

		Eu însumi	
		Cunoscut mie însumi	Necunoscut mie însumi
Alții	Cunoscut altora	Secțiunea 1 ZONA PUBLICĂ Eu știu – alții știu	Secțiunea 2 PETELE OARBE Eu nu știu – alții știu
	Necunoscut altora	Secțiunea 3 ZONA PRIVATĂ Eu știu – alții nu știu	Secțiunea 4 ZONA NECUNOSCUTĂ Eu nu știu – nici alții nu știu

Această fereastră, după cum se vede, se prezintă ca un cadran împărțit în patru secțiuni egale, fiecare secțiune reprezentând combinația anumitor caracteristici

de pe orizontală cu anumite caracteristici de pe verticală. Să privim puțin la modul în care aceste patru secțiuni ne pot ajuta în procesul de auto-examinare.

Secțiunea 1 – Reprezintă zona „publică”, ce cuprinde caracteristicile, comportamentele, ideile, motivațiile mele, pe care atât eu, cât și cei din jurul meu le cunoaștem. Sunt lucrurile care se percep de la început sau pe care eu le declar: vârsta, culoarea părului, a ochilor, înălțimea, preferințe, chiar temperamentul (de exemplu „ieșirile” temperamentale pentru care pot fi vestit, sau, dimpotrivă, felul liniștit de a fi) etc.

Secțiunea 2 – Este așa-numita zonă „oarbă”, care cuprinde lucruri pe care alții le știu despre mine, dar de care eu nu sunt conștient. Pot fi lucruri neutre sau, dimpotrivă, ofensatoare pentru alții, sau lucruri care afectează comunicarea mea cu alții, fără ca eu să știu de ce. Pentru a afla aceste lucruri, trebuie să îi întreb pe ceilalți despre ele și să fiu pregătit pentru răspunsurile pe care le voi primi. Se prea poate ca celorlalți să le fie greu să răspundă onest la întrebările mele despre „petele mele oarbe”, pentru a nu fi expuși la „represalii” verbale sau emoționale. De asemenea, s-ar putea ca mie să îmi fie greu să primesc ceea ce îmi spun ceilalți despre mine, sau să nu fiu dispus să mă schimb, din motive subiective sau obiective.

Secțiunea 3 – Reprezintă zona „privată”, ce cuprinde lucruri pe care eu le știu despre mine însumi, dar nu doresc să le fac cunoscute și altora. Atunci când decid să le dezvălui celorlalți, îmi asum niște riscuri, ca de exemplu acela de a fi greșit interpretat sau judecat, de a fi disprețuit sau de a se folosi aceste informații împotriva mea la o dată ulterioară. Bineînțeles că există și situația fericită în care dezvăluirea unor aspecte private ale vieții mele să producă în ceilalți un respect mai adânc sau o atitudine de mulțumire față de lucrarea lui Dumnezeu în mine.

Secțiunea 4 – Este zona din personalitatea mea necunoscută atât mie, cât și altora, ce cuprinde motivații sau comportamente pe care numai Dumnezeu, care cercetează adâncul inimii, le cunoaște pe deplin. De exemplu, modul în care m-aș comporta dacă aș avea un eșec major în viață, sau, dimpotrivă, dacă aș experimenta un succes neașteptat, modul în care m-aș comporta dacă aș deveni conducătorul unui departament important dintr-o mare companie sau consecvența trăsăturilor de caracter în cazul unei alunecări neprevăzute pe scara socială.

În numărul următor vom detalia aceste secțiuni, pentru a vedea cum folosim practic această unealtă a cunoașterii de sine, fereastra Johari.

Femeile Noului Testament

Rubrică realizată de *Marioara Itoafă*

Femeia samariteancă

Evanghelia după Ioan, capitolul 4, relatează întâlnirea dintre Domnul Isus și *femeia samariteancă* (numită și *femeia din Sihar* sau *femeia de la fântână*).

După întâlnirea dintre Domnul Isus cu Nicodim (Ioan 3:1-21), propovăduirea Împărăției lui Dumnezeu mulțimilor din Iudea (Ioan 3:22-36), Domnul Isus a pornit spre Galilea trecând prin Samaria. În timpul acestei călătorii, în Samaria, pe la “*ceasul al șaselea*” după ora romană (la noi ora șapte), El a poposit în Sihar, la 5 km de cetatea Sihem, lângă o fântână¹ săpată cu ani în urmă de Iacov. Era însetat și nu avea cu ce să scoată apă din fântână. În timp ce stătea acolo, o femeie samariteancă a venit cu găleata să scoată apă. Domnul Isus i-a cerut apă ca să bea (Ioan 4:8). În vremea aceea, iudeii disprețuiau pe samariteni și nu aveau nici un fel de legături cu ei. Femeia este surprinsă deoarece Domnul Isus care era iudeu, cere să bea apă de la ea care era samariteancă (Ioan 4:9).

Cine sunt samaritenii?

Samaritenii erau un amestec de popoare (israeliți rămași după strămutare și asirieni colonizați) ca rezultat al așezării forțate de către Salmanasar pe teritoriul Israelului în secolul al optălea înainte de Hristos, odată cu ocupația asiriană (2 Împărați, capitolul 17-lea). Ei dezvoltaseră o religie monoteistă asemănătoare cu cea a evreilor, se temeau de Domnul (2 Împărați 17:26-28) dar slujeau și chipurilor lor cioplite (2 Împărați 17:29-31), au practicat o religie în care au amestecat elemente păgâne cu elemente ale închinării iudaice.

Conform gândirii rabinice, Isus nu ar fi trebuit să vorbească cu această femeie din trei motive: era o samariteancă, era femeie, era și imorală. Domnul Isus a refuzat să fie limitat de astfel de convenții și prin conversația pe care o are, consideră pe această femeie ca fiind capabilă să înțeleagă concepte teologice profunde cum sunt:

- *apa vie* (Ioan 4:10)
- *modul de închinare* (Ioan 4:21)
- *natura spirituală a lui Dumnezeu* (Ioan 4:23).

Apa vie

Domnul Isus folosește încă o dată lucrurile simple, practice pentru a explica pe cele spirituale. În această împrejurare conduce gândul femeii de la simpla apă pe care o

¹ Fântâna lui Iacov se află și acum acolo, având o adâncime de aproximativ 25 m și 3 m diametru (Ioan 4:11)

scotea din fântâna lui Iacov, la **“apa vie”**, pe care numai El o putea da. Apa este o necesitate a vieții animale și vegetale dar și pentru viața spirituală.

Împăratul David exclamă: *“Sufletul meu însetează după Dumnezeu, Dumnezeul cel viu”* (Psalmul 42:2). Sufletul nu este mulțumit doar cu comorile materiale, trebuie săturată setea spirituală². Samariteanca surprinsă de cuvintele **“apa vie”** ale Domnului Isus Îl întreabă dacă *“Ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacob”* (Ioan 4:12).

Domnul Isus îi răspunde că dacă ea ar fi știut cine este cel care îi cere să bea, ea însăși ar fi cerut și El i-ar fi dat apa vie, i-ar fi dat mântuirea: *“Dar oricui va bea din apa, pe care I-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care I-o voi da Eu, se va prefăce într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”* (Ioan 4:14). Samariteanca fără ezitare Îl roagă pe Domnul Isus să-i dea această apă (Ioan 4:15).

Modul de închinare

În neprihănirea Sa, Domnului Isus o mustră cu blândețe pe femeia samariteancă pentru viața ei de păcat. (Ioan 4:18). În mijlocul discuției cu această femeie la fântână, Isus i-a aratat că știe că a avut mai mulți bărbați. Surprinsă, femeia samariteancă are curajul să-și exprime gândurile, îl recunoaște pe Domnul Isus ca profet, și mai mult, cere lămuriri asupra unei vechi controversă între samariteni și iudei: *“Doamne”, i-a zis femeia, -văd ca esti profet. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.”* (Ioan 4:19-20).

Această femeie era o samariteancă, iar iudeii aveau propriul lor sanctuar central, stabilit la Ierusalim iar atunci când erau sărbători sau cu alte ocazii, oamenii veneau din toate colțurile țării la Ierusalim, pentru a se închina. Samaritenii, la rândul lor aveau propriul lor sanctuar central, situat pe Muntele Garizim, de unde se vedea și fântâna lui Iacov.

Se observă că întrebarea pe care această femeie I-o pune Domnului Isus, referitor la închinare, este focalizată pe **“unde”**, Isus însă direcționează întrebarea, nu atât de mult înspre **“unde”**, ci înspre **“cum”**.

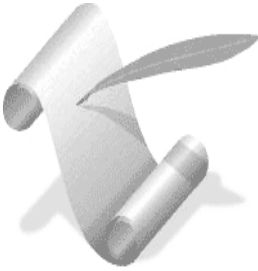
Domnul Isus are acum ocazia să definească modul de închinare. Să vedem cum i-a răspuns: *“Femeie, i-a zis Isus, crede-Mă ca vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la Iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în dub și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.”* (Ioan 4:21-23).

Noi ne gândim la oameni că Îl caută pe Dumnezeu. În această relatare Isus spune că Dumnezeu caută oameni. Dumnezeu caută, se uită după oameni, care să I se închine în mod corect, să-L cinstească ca Dumnezeu.

Când intrăm în curțile lui Dumnezeu cu laude și mulțumiri, să ne aducem aminte că trebuie să intrăm acolo pregătiți să ne focalizăm atenția asupra actului închinării, să ne putem implica cu inima și cu mintea deoarece Dumnezeu caută oameni care fac lucrul acesta.

² Ps. 63:1, Ioan 7:37

ISUS ȘI CELE ZECE PORUNCI

*„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”
(Matei 6:24)*

Cele zece porunci încep prin afirmația că numai Dumnezeu trebuie adorat. Aceasta este prima datorie și cel mai mare privilegiu al omului. Prin revelația biblică, dată poporului evreu, lumea a putut să învețe că Dumnezeu singur este Domnul și că, în consecință, numai El are dreptul la adorarea noastră.

Încredințând lui Moise cele zece porunci și interzicând cultul idolilor Dumnezeu a pus bazele adevăratei credințe. Există un singur Dumnezeu, El făcându-se cunoscut oamenilor ca Tată, Fiu și Sfântul Duh.

- În Exod 20: 1-2 **Dumnezeu se prezintă lui Moise:** „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău”, dând celor zece porunci toată greutatea lor. Prin ele Dumnezeul Legământului declară poporului său ce așteaptă El ca drept de recunoștință din partea lui.

Dumnezeu se prezintă ca cel care a eliberat poporul său din casa servituții, care l-a făcut să iasă din Egipt. Israel datorează libertatea sa, chiar până la existența sa, puterii și iubirii lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce dă sens primei porunci: poporul care a primit totul de la Dumnezeu îi datorează deplină supunere și o fidelitate neâmpărțită.

- **„Să nu ai alți Dumnezei”** (Exod 20:3) – Această poruncă nu se adresează numai lui Israel, ci tuturor oamenilor. Căci Dumnezeu este Creatorul, Salvatorul și Domnul tuturor oamenilor. El manifestă iubirea Sa în ochii tuturor; El a dat pe Fiul Său pentru salvarea umanității întregi. Violarea acestei porunci este cel mai mare păcat și cea mai mare nebulie a lumii.

- **„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău**, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronom 6:5). Iubirea pe care o datorăm lui Dumnezeu trebuie să fie totală și fără rezervă. Ascultarea Legii nu este decât consecința acestei iubiri. Credința și ascultarea vor subzista numai dacă, din generație în generație, părinții au grijă de a transmite copiilor lor făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu (Deuteronom 6:6-9).

- **Dumnezeu singur** (Matei 6:24) – acest verset este un comentariu asupra primei porunci. Este imposibil de adorat doi „dumnezei” ne spune Isus. Inima și fidelitatea noastră nu pot merge decât către unul. Inima nu poate sta mult timp împărțită. Dumnezeu nu are rival. El singur are dreptul la adorarea noastră.

ADEVĂRURI CARE NE FAC SĂ TRĂIM

1. **Idolii în mare număr ne solicită**

Nu este decât un singur Dumnezeu, Creator și Domn al cerului și pământului. Dar falșii dumnezei nu lipsesc. Numele lor? Banul și confortul, faima și aprobarea altora, munca și afacerile, națiunea sau un partid politic, știința sau filozofia. Mai sunt și altele. Tot ce captează inima noastră și mintea noastră poate deveni idol. Nu-i surprinzător să vedem că

atâția bărbați și femei se întorc de la adevăratul Dumnezeu pentru a servi idolii care nu pot în nici un caz să le asigure viața veșnică?

2. Dumnezeu vrea primul loc

El este singurul Domn. Nici o creatură nu i se poate compara, nimeni nu-L poate înlocui. El are dreptul la primul loc în toate domeniile. Noi am fost creați după chipul Lui și pentru gloria Lui. De asemenea trebuie să recunoaștem în El pe Domnul nostru, Stăpânul gândurilor noastre și dorințelor noastre. El vrea să domnească asupra gândurilor noastre: găsim noi timp să medităm asupra Cuvântului Său? El vrea să domnească asupra inimii noastre: ne mulțumim noi cu o iubire caldă și intermitentă? El vrea să domnească peste afacerile noastre, lucrul și desfătările noastre: căutăm noi să-i sustragem o parte din viața noastră? Tot felul nostru de viață trebuie să arate că noi ascultăm de prima poruncă: „Să nu ai alți dumnezei afară de mine” (Deuteronom 20:3).

De citit: Deuteronom 6:4-9, Deuteronom 6:10-15, Psalmul 47, Matei 23:1-9, Ioan 15:1-11, Ioan 1:1-5;14-18, Ioan 17:1-8.

(Studii biblice – I. Hodoroabă)

Vizita

Eu nu știu dacă voi putea urca vreodată la Tine,
Tu, însă, Doamne, cobori când vrei: măcar în trecut
Vino, te-aștept în cămăruță la mine...

...Cum n-am pe nimeni, nici zăvor, nici lacăt,
Pune straja Ta la ușă și la fereastră
Să nu intre peste noi nici bine, nici rău
Care să tulbure petrecerea noastră,
O zi întreagă, Doamne, să fiu numai al Tău.

Vasile Voiculescu

... Să aplicăm Cuvântul!

CASTELUL din povestea UITĂRII

A fost odată... așa începe orice poveste, un om care mergea pe un drum spre o Țintă.

Să nu fiți curioși, despre această Țintă o să vorbim mai târziu, știm doar că ea era luminoasă, dar avea și multe secrete pe care spera să le afle.

Mergând așa pe o cărare strâmtă, ținându-se de stâncile ce îi ieșeau în cale și răsuflând uneori din greu, a văzut în departare un castel strălucitor, de o asemenea strălucire încât călătorului nostru I s-a părut că-l orbește, a observat că acest castel se află într-un fel de oraș cu drumuri de aur. Undeva între copaci exista un indicator pe care scria : DRUMUL SPRE CASTELUL AURULUI.

Omul nostru a citit, a privit și iar a privit, Ținta lui nu mai părea importantă. A simțit că se pierde, drumul acesta era paralel cu drumul lui și ușor și parcă și Ținta lui trebuia să aibă străzi pavate cu aur, ce rost mai avea să-și continue drumul spre Ținta lui când putea de fapt să ajungă imediat cu alt efort și să obțină atâta aur încât îl calcă în picioare.

Este adevărat, el făcuse un legământ cu un Domn care-l scosese dintr-o prăpastie adâncă, îl vindecase și-l invitase în împărăția Lui, Ținta omului nostru.

Castelul de aur era la doi pași și legământul se pierdea în uitare.

Intră pe acest drum și merse spre castel, dar cu cât intra mai mult această cale îl atrăgea și îl cucerea. El se gândea cât de frumos este acest drum față de drumul spre Țintă care era plin de urcușuri și greutateți. Se mai abătuse din drum, dar Domnul său îl pusese din nou pe cale. Dar toate acestea i se păreau că s-au întâmplat demult, de foarte mult timp, și oricum își spunea că i-a mulțumit de multe ori Domnului. O ceață parcă i s-a lăsat pe ochi.

Tot înaintând pe drumul spre Castelul Aurului, omul nostru era tot mai cucerit, și cum să nu fi când întâlnești pe acest drum tot felul de oameni veseli, parcă fără nici o grijă, fără principii, fără așa zisele prejudecăți. Dupa o vreme ajunse la castel. Se înserase și el era la poartă, însoțit de oamenii cei buni în ochii lui. Aici a găsit găzduire și a primit invitația ca a doua zi să vadă castelul.

I s-a părut ciudat pentru că, deși era noapte, parcă nimeni nu se pregătea să doarmă, noaptea era în acest loc adevărata zi și lucrurile care ar fi trebuit făcute la lumină aici se făceau în întuneric. Aici întunericul lua locul luminii...

Va urma...

Zamfiroiu Maria

Ce spune Dumnezeu...

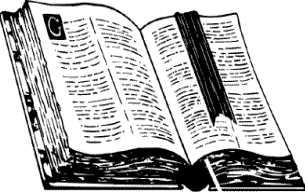
Tu spui „*este imposibil*”, El spune „*ce este cu neputință la oameni este cu putință la Mine*”.

Tu spui „*sunt extenuat*”, El spune „*cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea...aleargă și nu obolesc...*” (Isaia 40:31)

Tu spui „*nimeni nu mă iubește*”, El spune „*Te-am iubit cu o iubire veșnică...*” (Ieremia 31:3)

Tu spui „*nu mai pot să îndur*”, El spune „*Harul îți este de ajuns*” (2 Corinteni 12:9)

Tu spui „*nu știu ce să fac*”, El spune „*recunoaște-mă în toate căile tale și Eu îți voi netezi cărările*” (Prov. 3:6)

Tu spui „*nu pot*”, El spune „*...poți totul în Hristos...*” (Fil. 4:13)

Tu spui „*nu merită*”, El spune „*...să nu obosești în facerea binelui...*” (Gal. 6:9)

Tu spui „*nu mă pot ierta*”, El spune „*sângele lui Isus Hristos, Fiul Său te curățește de orice păcat*” (1 Ioan 1:7)

Tu spui „*nu pot pune nimic de-o parte*”, El spune „*dă-Mi Mie zeciuală și vei vedea că voi deschide pentru tine zăgăzurile cerului*” (Maleahi 3:10)

Tu spui „*mi-e frică*”, El spune „*nu ți-am dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de înțelepciune*” (2 Tim.1:7)

Tu spui „*n-am suficientă credință*”, El spune „*credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Hristos*” (Romani 10:17)

Tu spui „*nu pot rezolva problema aceasta*”, El spune „*încredințează-ți soarta în mâna Mea și Eu te voi sprijini*” (Ps. 5:22)

Tu spui „*nu sunt destul de deștept*”, El spune „*și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus, care ne-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare*” (1 Cor. 1:30)

Tu spui „*sunt singur*”, El spune „*nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi*” (Evrei 13:5)

Începe de azi să fii de acord cu Dumnezeu și vei vedea diferența! Schimbă-ți teologia și ți se va schimba și psihologia, ba chiar și fizionomia; chiar și fiziologia ta se va schimba în bine, în foarte bine. **Ceea ce credem noi despre Dumnezeu este cel mai important lucru care ne definește în mod conștient, căci ceea ce credem determină modul în care gândim și ne comportăm, iar amândouă determină ceea ce devenim.**

Reflecții și concluzii

1 Petru 1:5-6: „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări.”

Reflecții:

- cel care suferă va crește puternic dacă ascultă ceea ce îi spune Domnul prin aceasta
- C.S. Lewis a spus: „Aș fi putut trăi fără multe din experiențele pline de bucurie ale vieții, dar n-aș fi putut trăi fără nici una din lecțiile spirituale pe care le-am învățat prin suferințe”
- „Dumnezeu șoptește în bucuriile noastre, dar strigă în durerile noastre”
- Domnul trebuie să ne forțeze uneori prin suferințe pentru a ne face atenți la vocea Sa. Deși asemenea încercări nu sunt prea plăcute, trebuie să învățăm să avem răbdare ca El să-și împlinească planurile cu viețile noastre. Astfel Dumnezeu curățește viețile noastre de anumite obiceiuri și practici (care în ele însele pot să nu fie rele) ca să ne perfecționeze spre o singură însușire și anume SFINȚENIA.

Concluzii:

- acei care acceptă necazul se îmbogățesc prin pierderile care le au în urma acestuia, se ridică din căderi și își găsesc o nouă viață în Hristos, prin omorârea firii lor.
- acesta este răspunsul la întrebarea „de ce-i așa?” a suferinței.
- orice durere care se poate suferi în trup, poate fi folositoare sufletului.

***Credeți oare că îi place inimii, iubirii Sale
Să ne lase-n suferința ce în cale ni s-așterne?
NU! Dar dincolo de crucea ce cu greu o porți pe umăr
El vede strălucind cununa răsplătirilor eterne.
(Ingler)***

Culegeri din „Meditații asupra Cuvântului lui Dumnezeu”

Aristița Drăgan

(continuare din nr. 12)

Și în celelalte două situații, în care Biblia ne spune textual că Domnul Isus s-a mâniat, se pare că avem de-a face tot cu manipulări.

Astfel, în episodul legat de vindecarea din ziua Sabatului (Marcu 3:1-6) avem 3 categorii de persoane implicate (fariseii, ucenicii și credincioșii din sinagogă, Domnul Isus). Dar care este manipularea? Domnul Isus a simțit că fariseii îl provoacă să încalce legea Sabatului, ca ei să poată demonstra astfel că El nu vine de la Dumnezeu. Domnul Isus încearcă să-i avertizeze pe cei prezenți asupra intențiilor ascunse și vinovate ale fariseilor, trădate printr-o tăcere calculată care refuza intrarea într-un dialog sincer și deschis.

De asemenea, în episodul "aducerii la binecuvântare a copiilor" (Marcu 10:13-16), exista 3 categorii de persoane implicate (ucenicii, ceilalți oameni, Domnul Isus). Cei care manipulau erau, de data acesta, ucenicii. Ei încercau să acrediteze ideea că Domnul Isus este o personalitate în felul lumii, care conduce prin delegați și dă învățătură prin inițiați. Domnul Isus îi pune însă în antiteză cu un copilaș.

Prin ce diferă un delegat sau un inițiat de un copilaș? Să vedem:

- Un copil are o poziție smerită și total dependentă de părintele său. El este iubit și acceptat de părinte, nu pentru că e frumos sau cuminte, ci este iubit pur și simplu prin "harul" părintesc. În plus, copilul are acces direct și nemijlocit la părintele său.
- Un delegat sau un inițiat are o poziție de onoare, deoarece el a fost ales pe baza unor merite și după investire, respectiv inițiere, are o poziție de superioritate față de ceilalți. El intra în relații de tip ierarhic și nu de tip nemijlocit.

Domnul Isus s-a mâniat pe ucenici pentru că El dorea ca oamenii să știe că învățătura Lui este, dimpotrivă, pentru inima și mintea oricui și că oricine poate avea o relație nemijlocită și personală cu El.

În concluzie, eu cred că mâniile Domnului Isus cât și mâniile de tipul "ciocolata de pe jos" sunt mâni "corecte". Ele sunt reacții de apărare perfect controlate și în direcție, și în intensitate, deoarece cel ce reacționează localizează agresiunea și îi cunoaște amploarea.

Rămâne însă problema folosirii lor "corecte". Prea des manifestate transmit un mesaj de genul "peste tot numai pericole ascunse" și pot crea o atmosfera de teamă și nesiguranță în cei protejați. Domnul Isus s-a mâniat de trei ori în trei ani și jumătate. Asta înseamnă mai puțin de o mânie pe an! Și doar avea parte de manipulări și de imaturitate spirituala în fiecare zi.

Apoi mânia asta, folosită neadecvat, poate pica cam "teatral" (așa mi-au spus fetele mele). De exemplu, cum ar fi să le arunc "ciocolata de pe jos" (presupunând că ar intenționa să o mănânce) strigând și certându-le, acum când sunt mari și știu ce sunt microbii? Nu zic că nu-mi vine să mai fac pe mama protectoare, dar corect este să las problema acesta în mâna lor și pe ele în mâna lui Dumnezeu.

Există o categorie de mâni care nu sunt însoțite de un sentiment de vinovăție și totuși par a avea un caracter necontrolat. Sunt "mâniile"deliberate, care vin din zona conștientului, care sunt folosite pentru manipularea celor vulnerabili, fie că aceștia sunt, sau nu, sub autoritatea "mânișilor". Apostolul Pavel, când ne dă acel îndrumar de relații corecte în capitolul 6, din Epistola către Efeseni, nu lasă nici un loc manipulărilor. V-ați întrebat vreodată: de ce nu scrie în Biblie "soților, supuneți-vă soțiilor" și "soții, faceți orice (faceți-i geloși, dați bani grei pe haine și podoabe, stați cu orele la coafor...) numai să vă iubească bărbații"? Pentru că asta este manipulare! „Supunerea” este problema femeii și a lui Dumnezeu, nu a soțului, „iubirea soției” este problema bărbatului și a lui Dumnezeu, nu a ei. Altfel e manipulare prin frică, respectiv manipulare prin seducție. Vestea bună este că aceste tipuri de mâni pot fi controlate, cel puțin așa ne asigură psihologii.

Și, dacă tot suntem la capitolul „manipulări în familie”, ce te faci cu mânia în fața neascultării adolescenților? Eu cred ca problema ar trebui rezolvată înainte de intrarea în această vârstă. Copiii ar trebui pregătiți spiritual, nu numai să reziste la presiunea de grup, cu care se vor confrunta, dar și la tendința de neascultare. Recunosc că mai încerc și eu să o mai petecesc cu câte o mânie manipulativă, dar ... mai mult stric.

(va urma)

Mângâietorul

**Ca un azur de cer senin la înserare
Și ca zefirul cald ce-adie-n frunze rare
Cu noi e Dumnezeu, Mângâietorul dulce,
Și-n susur mlădios ne ia și ne conduce
Spre zări strălucitoare.**

**Ca picături de har din ploaia cea târzie
Peste-un pământ uscat de secetă pustie,
Așa e Duhul Sfânt când între noi coboară
Pe-aripi de rugăciuni în clipele de seară,
Și toarnă bucurie.**

**Ca untdelemnul scump al ungerilor sfinte
Ce curge pe obraz și trece pe veșminte,
Aici e Dumnezeu; cu noi El se desfată
Într-un parfum sublim de smirna preacurată
Și dragoste fierbinte.**

**Ca visul cel senin din noaptea furtunoasă,
Ca un opaiț mic din bezna neguroasă,
Cu noi e Duhul Sfânt, furtunile înfruntă,
Ne-nvață să iubim, ne-mbracă pentru nuntă
În haina de mireasă.**

Valentin Popovici

Pagina gospodinelor

Ghidul plantelor aromatice

„Oare cum să fac? Le toc, le rup sau le zdrobesc? Le pun de la început în mâncare sau la sfârșit?” Plantele aromatice pot fi împărțite în două mari categorii: lemnoase și verdeață. Câteva din caracteristicile lor vor fi prezentate mai jos.

PLANTE AROMATICE LEMNOASE

Cimbru, rozmarin, salvie, oregano, dafin

1. **Cum le pregătești:** Folosește rămurile întregi pentru supe, mâncăruri cu sos, sarmale, sosuri. Leagă-le mănunchiuri, ca să nu lase bețișoare în mâncare. Dacă vrei să folosești doar frunzele, desprinde-le de pe fir între două degete, de la vârf până jos. Aducă-le în preparate ca atare, tocate sau mărunțite.
2. **Cum le gătești:** Plantele aromatice lemnoase eliberează cel mai bine aromele în timpul fierberii îndelungate, la foc mic. Dacă rețeta este rapidă (preparate la grătar sau prăjite), atunci, pentru a obține o aromă specială, toacă-le sau zdrobește-le.
3. **Cum le păstrezi:** Pune-le la uscat legate în mănunchiuri, într-un loc bine aerisit și la întuneric. După uscare, mărunțește-le și păstrează-le într-un recipient închis ermetic sau folosește-le atâta cât ai nevoie direct din legătură. Folosește-le pentru aromatizarea uleiului de măsline: zdrobește-le (ca să elibereze mai multă aromă) și apoi pune-le în sticle sterilizate, în care torni uleiul.

(va urma)

Prăjitură cu caise

Ingrediente (pentru 8 persoane): 120 g zahăr, puțină apă, 1 kg caise, 4 ouă, încă 150 g zahăr, 180 g unt topit, 150 g făină, ½ plic zahăr vanilat.

Mod de preparare: Încingeți cuptorul la 180°. Preparați un sos caramel din 120 g zahăr și puțină apă și umeziți cu el o formă cu pereții detașabili. Așezați apoi caisele în formă, cu partea bombată în jos. Bateți ouăle cu 150 g zahăr, adăugați untul topit, făina și zahărul vanilat și turnați aluatul astfel obținut peste caise. Dați prăjitura 30-40 de minute la cuptor, lăsați-o să se odihnească 10 minute înainte de a o răsturna și serviți-o călduță.

La mulți ani !

Salutăm surorile născute în luna **Iulie** cu

2 Corinteni 2:14

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.”

Albert Cătălina	Dupu Violeta	Păun Gherghina
Alecu Petruța	Ghile Silvia	Păun Nicoleta
Aniței Maria	Ghiță Adriana	Petrea Floarea
Bădărău Claudia	Grecu Florentina	Pop Galina
Bădărău Mihaela	Halițchi Maria	Radu Ariana
Bădărău Rahela	Ionescu Duța	Răduță Maria
Bădărău Rebeca	Isac Mara	Roșescu Simona
Bechenea Monica	Iușan Constanța	Savencu Virginia
Cadelcu Maria	Lance Silvia	Șerban Anca Sanda
Camen Rebeca	Dumitrescu Daniela	Stan Adriana
Cândescu Daniela	Lica Magdalena	Stan Marilena
Ceaicovski Irina	Mihai Eugenia	Stancu Gherghina
Crăciun Varvara	Mitroi Georgeta	Striblea Maria
Cricoveanu Maria	Morar Cătălina	Teodorescu Maria
Demian Alexandrina	Năzdrăvan Lucia	Turcan Leanca
Dinescu Ana M. C.	Nicolae Persida	Țurlea Ileana
Dumitru Constanța	Nistor Maria	Zidaru Veronica

Transmitem pe această cale salutul surorilor din Prima Biserică Baptistă din Chicago, al sorei Carmen Popovici și al sorei Președintă a surorilor – Daniela Popa, cât și a surorilor din bisericile din Hollywood, Florida.

Vă invităm să luați parte la serviciile divine care au loc în Biserica Baptistă „Golgota” după următorul program:

Vineri:	orele	18,00 – 20,00
Duminică:	orele	9,00 – 12,00
		18,00 – 20,00